

resp. 37 ob. fin. nov. vydaný, uzná-li toho potřebu, zase změnila a není proto možno po této stránce pochybovati o platnosti nař. č. 121/26.

Poněvadž však zákon, pokud se týče obsahu dávk. řádu, zejména výše dávky, nedal vládě žádných omezujících direktiv, nelze nař. č. 121/26 ani pokud se týče jeho obsahu shledati nezákonným. Je-li úprava dávky vl. nař. č. 121/26 provedená účelná, resp. spravedlivá, nemohl nss — jsa omezen zkoumati jen, neodporuje-li nařízení zákonu — posuzovati.

č. 8109.

Učitelstvo: * Předpis čl. II § 5 zák. č. 541/19 Sb. o zápočtu 50% místního přídatku pro Prahu do pensijní základny pozbyl vzhledem na ustanovení § 32 učit. zák. č. 104/26 a § 154 ve spojení s § 214 plat. zák. č. 103/26 Sb. od 1. ledna 1926 platnosti též pro učitele veř. škol národních.

(Nález ze dne 14. září 1929 č. 16.762.)

Prejudikatura: Boh. A 7934/29.

Věc: Gervasius P. v Ch. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odpočivného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem z 15. prosince 1926 dala zšr v Praze st-le, def. řídícího učitele při obecné škole v P., podle §§ 85 odst. 2 a 88 odst. 1 zák. č. 319 ř. z. z r. 1917 a § 17 učit. zák. č. 104/26 od 1. února 1927 na trvalý odpočinek a vyměřila mu při započítatelné služ. době 37 roků, 8 měsíců podle IV. dílu zák. č. 104/26 odpočivné požitky z pens. základny, kterou tvořilo služné a říditelský přídatek.

Žádosti, aby do pens. základny byl zahrnut také místní přídatek podle čl. II § 2 zák. č. 541/19 nevyhověla zšr výnosem z 9. února 1927, poněvadž podle § 154 zák. č. 103/26 (§ 32 zák. č. 104/26) odpočivné platy se vyměřují z pens. základny a pens. základnu tvoří služné a jen přídatky, které jsou výslovně označeny jako započítatelné pro výměru výslužného, činovně však cit. zákonem se ani částečně do pens. základny nezapočítává a není označeno jako započítatelné pro výměru výslužného; ustanovení článku II § 2 zák. č. 541/19 pozbylo proto podle § 46 zák. č. 104/26 dnem účinnosti tohoto zákona platnosti.

Odvolání zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého a poznamenalo: »Pokud stížnost snaží se dovoditi právní nárok na započtení činovného do pens. základny z ustanovení § 153 zák. č. 103/26, miji se s účinkem, ježto podle § 153 zák. č. 103/26 platí dosavadní předpisy o odpočivných a zaopatřovacích požitcích výslovně toliko »se změnami obsaženými v následujících ustanoveních a se změnami, které se podávají z tohoto zákona« a takovou změnu obsahuje právě hned následující § 154 ve směru v nař. rozhodnutí naznačeném. Z obdobných důvodů nebylo by lze vyvoditi nárok st-lův ani z ustanovení § 31 č. 104/26 předpokládajíc, že bylo by vůbec možno ustanovení cit. paragrafu vzhledem k jeho zařazení před díl IV. zák. jednající o odpočivných a zaopatřovacích platech přiznati právní význam pro otázku na sporu jsoucí.«

O stížnosti uvážil nss takto:

Otázka, která je jádrem dnešního sporu, byla řešena již v nál. Boh. A 7934/29, kde vysloven právní názor, že čl. II § 5 zák. č. 541/19 o zápočtu 50% místního (činovného) přídatku pro Prahu do pens. základny civ. stát. úředníků pozbyl vzhledem na ustanovení § 154 ve spojení s § 214 zák. č. 103/26 od 1. ledna 1926 platnosti a že proto netvoří od doby té činovné součást pens. základny stát. úředníků, kteří odešli do výslužby po 31. prosinci 1925. Nález tento týká se sice stát. úředníka a předpisu § 154 zák. č. 103/26, než právní názor v něm vyslovený lze aplikovati i na osoby učitelské, ježto podle § 32 zák. č. 104/26 ustanovení platná pro státní učitele, na něž se vztahuje služ. pragmatika učitelská (zák. č. 319/17 ř. z.), týkající se výslužného, zaopatř. požitků a pens. příspěvku, se uvádějí zásadně v platnost pro učitelstvo obecných a občanských škol i se změnami a doplňky vyplývajícími ze současného zákona o úpravě platových a některých služebních poměrů státních zaměstnanců (zák. č. 103/26), z tohoto zák. a ze zákonů pozdějších. Ježto zákon č. 104/26 neobsahuje změn stran pens. základny a jejích složek, platí ustanovení § 154 zák. č. 103/26 i pro učitele obecných a občanských škol. Setrvává proto nss i v tomto případě na právním názoru, vysloveném ve shora cit. nál.

Na tom nic nemění ani skutečnost, že uvedený nál. se omezil toliko na citaci čl. II § 5 zák. č. 541/19 a neobíral se § 2 odst. 1 zák. č. 394/22, kterým byla zvýšena nejvyšší výměra místního přídatku pro Prahu ze 4000 Kč na 7500 Kč, neboť předpis ten nemá, pokud jde o výši započitatelné kvoty místního přídatku do pens. základny bezprostředního vztahu k čl. II § 5 zák. č. 541/19 a nedotýká se tedy v tom směru obsahu jeho. Ježto konečně argumentace stížnosti kryje se ve své podstatě s vývody stížnosti, jež byly předmětem shora cit. nálezu a vývody ty zodpověděny byly v nál. tom, možno i co do odpovědi na jednotlivé výtky stížnosti odkázati na cit. nález.

Nezapočetl-li za tohoto stavu právního řádu žal. úřad činovné do pens. základny st-logy, který, jak nesporno, odešel do pense již za účinnosti zák. č. 104/26, neporušil zákon a je opačný názor stížnosti právně mylný.

Č. 8110.

Zaměstnanci veřejní: I. * Služným ve smyslu § 192 odst. 1 plat. zák. rozumí se u soudců souhrn služného základního i funkčního (§ 40 odst. 2). — II. * U soudce ustanoveného na služebním místě, zařazeném do VI. stupn. funkčního služného (§ 174 odst. 2. lit. e) plat. zák.) nelze při převodu do platů podle zák. č. 103/26 dobu ztrávenou v posledním stupni platovém započítavati pro příští zvýšení funkčního služného.

(Nález ze dne 16. září 1929 č. 15.101/27.)

Věc: Dr. František S. v P. proti ministerstvu spravedlnosti o převod do platů zák. č. 103/26.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dne 1. ledna 1926 měl st-l jako rada zemského soudu